

nem talált. Aztán rámnézett, olyan dült szemekkel, hogy megértettem. Föl akart kiáltani a szerencsétlen :

«Uram, adjon kölcsön egy pengőt ! Másfélnapra és becsületszóra !»
De meggondolhatta magát, mert így kiáltott fel :

— Az istenfáját !

Ugyanakkor padlóhoz csapta a Gödöllőig érvényes vasúti jegyét, rátaposott, majd fejébe vágta a kalapját s megindult kifelé. Lihegve. Az ablak mellé álltam szorosan.

Láttam aztán, hogy a délceg legény elfut a vonat hosszában s a kijárónál melléje siklik a kislánynak, hozzáhajlik s mond neki valamit. Aztán kettesben mentek tovább.

S a leány, e haszontalan, egyetlen szóval sem tiltakozott e példátlan terror ellen. Sőt : mosolygott.

... Mennyi a távolság Pécel és Gödöllő között? Légvonalban is megvan tizennégy kilométer. Tudtam, hogy a megfontolatlan lovag, ha csak kölcsön nem kér a leány szüleitől, legalább negyedfélórát fog gyalogolni ma délután, dagasztva a sarat, ázva a tavaszi permetegben, talán esőtől is megcsapkodva, amíg sikerül elvergődnie Gödöllőig.

De megérte !

Komáromi János.

VERÍTÉK.

*Úgy láttalak,
mint csöppnyi kint, a földre hullva,
a Mindenségben elsimulva.*

*Úgy láttalak
munkás karján, kohós csatáknál,
hogy mély koromba medret ástál.*

*Úgy láttalak,
mint násfát, kaszás lét-tusába,
bozontos mellen, szétzilálva.*

*Úgy láttalak,
mint poros akták, munka-zárkák
fülledt legében fény sugárkát.*

*Úgy láttalak,
mint alélt, pergő sárga gyöngyöt,
vagy strján lemondás-göröngyöt.*

*Úgy láttalak
ha jöttek munka-oldó esték,
mint a Fáradtság élő testét.*

*Úgy láttalak,
mint Napban ébredő remények
ha jönnek: hé-hahó, nagy Élet !*

Weöres Sándor.